

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/312/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7516201334
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7516201334.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej D. Š., N.. XX.X.XXXX, C.P. N. A. XXX, o zaplatenie 1.459,38 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 7C/86/2016-40 z 25.4.2017 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.459,38 eur, nezaplatené úroky vo výške 125,67 eur, úrok z omeškania v sume 2,35 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.459,38 eur od 02.10.2013 do zaplatenia, zo sumy 125,67 eur od 02.10.2013, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a rozhodol, že III. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca so žalovanou uzavrel X.X.XXXX úverovú zmluvu č. XXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 1.500 eur na ňou určený účet. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať v 48 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 45,85 eur pri RPMN vo výške 25,14%, priemernej RPMN vo výške 46,35%, fixnej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 19,90%, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 0 eur a celý úver mal zaplatiť do XX.XX.XXXX vo výške 2.296,32 eur. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, a preto bola dňa XX.X.XXXX písomne vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru do X.X.XXXX. Žalovaná na túto výzvu nereagovala. Na základe uvedeného žalobca žiadal zaviazat' žalovanú zaplatiť mu 1.459,38 eur, úrok vo výške 125,67 eur, úrok z omeškania v sume 2,35 eur, úrok 19,90% ročne z nezaplatenej istiny od 02.10.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny a nezaplatených úrokov od 02.10.2013 do zaplatenia a zároveň zaplatiť súdny poplatok. Vychádzajúc z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. a), § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, čl. 5, čl. 6 ods. 1 mal za nesporné, že strany uzavreli XX.X.XXXX Úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanému vo výške 4000,- eur, a keďže ide o zmluvu spotrebiteľskú, preto je nutné túto posudzovať v súlade s § 52 a nasl. Obč. zák. s tým, že spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem toho v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských

zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Vychádzajúc aj zo Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993, uviedol, že za nekalú sa považuje zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, pričom podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Žalobe v časti o zaplatenie istiny 1.459,38 eur, o nezaplatené úroky vo výške 125,67 eur, úrok z omeškania v sume 2,35 eur, vyhovel a považoval ju v tejto časti za dôvodnú. Konštatoval, že žalobca žiadal pôvodne priznať aj úrok z úveru vo výške 19,90% ročne zo sumy 1.459,38 eur od X.XX.XXXX do zaplatenia. Poukázal na ustálenú súdnu prax (uznesenie NS SR Obo143/98, Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14), z ktorej mu vyplynulo, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, že takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Urobil záver, že žalovaná ako dlžník bola povinná na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 19,90% ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Konštatoval, že úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania, že je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods. 1 Obch. zák. bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť, že patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškaní a platí to však len pre omeškanie splatením úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Urobil záver, že povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V tomto prípade skonštatoval, že právny predchodca žalobcu X.X.XXXX zosplatnil tento úver, nakoľko žalovaná riadne a včas úver nesplácala, pričom sa dostala so splácaním do omeškania a žalobca aj po tomto dátume žiada úroky z úveru, pričom už sú súčasťou žalobcom požadovanej istiny ako tzv. celkové náklady úveru (také, aké by žalovaná splatila, keby úver splácala poctivo, tzn. riadne a včas), a teda žalobca ich nemá právo ďalej úročiť, v tomto prípade by išlo o tzv. anatocizmus - branie úrokov z úrokov, čo je zakázané. Poukázal na to, že v tomto prípade by bola žalovaná viacnásobne potrestaná za to, že je v omeškaní, že niet pochybností o tom, že by žalobca nemohol svoje poskytované úvery úročiť, pretože úrokom sa jednoducho rozumie odplata za to, že veriteľ svoje peniaze obetuje v prospech dlžníka a očakáva, že ten mu ich vráti aj s odplatom riadne a včas, nakoľko veriteľ v čase, keď tieto peniaze poskytol dlžníkovi, nemohol s nimi disponovať a brať z nich želané úžitky. Zdôraznil, že tento názor bol potvrdený aj uznesením Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 z 30.6.2015 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval). Zároveň citoval § 53 ods. 9 Obč. zák., z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 Z.z., z ktorých mu vyplynulo, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprímerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplatané úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 Obč. zák.. Z uvedeného plynie, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplatnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplatnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplatnenia práva na jednorazové zosplatnenie úveru. Poukázal na prechodné a záverečné ustanovenia Občianskeho zákonníka uvedené v § 879r k predmetnej novele zák. č. 106/2014 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník. Na základe uvedeného žaloba v tejto časti pokiaľ ide o úrok 19,90 % ročne zo sumy 1.459,38 eur od 02.10.2013 do zaplatenia, nebola podľa súdu dôvodná a zamietol ju. Žalovanú zaviazal na úhradu úroku z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a Nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1. a § 262 ods. 1 C.s.p. a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania vo výške 100%, nakoľko bol neúspešný len v nepatnej časti. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

3. Proti rozsudku v rozsahu jeho zamietajúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca.

4. Rozsudok v napadnutej časti považoval za nesprávny. Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.). Mal

za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Citujúc znenie § 502 ods. 1,3 Obch. zák., z komentára IURA EDITION ďalej uviedol, že z ust. § 503 ods. 3 Obch. zák. vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov, že uvedené potvrdzuje aj ust. § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "ZSÚ"), v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z uvedeného mu jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Uviedol, že Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje, že ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod 5C/26/2016. Podľa tohto rozhodnutia, keďže zmluva neobsahuje dohodu o úroku odlišnú od zákona. Citujúc znenie § 497 Obchodného zákonníka, poukázal na to, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania, že úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Zdôraznil, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Citujúc znenie § 506 Obch. zák., pokiaľ ide o jeho aplikáciu uviedol, že toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, že toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Konštatoval, že ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká, že ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka, že základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Poukázal na to, že odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obch. zák. zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru a tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. Mal za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo /143/98, na ktoré súd poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru, že v danej veci totiž Najvyšší súd riešil, okrem iných, prioritne otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Zároveň upozornil na skutočnosť, že predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej, a samotné konštatovanie Najvyššieho súdu SR, aké skutočnosti má prvoinštančný súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor Najvyššieho súdu SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: "Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania." Tvrdil, že konštatovanie súdu v znení "... dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania ", je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru a je len súčasťou inštrukcie pre prvoinštančný súd, ktorému Najvyšší súd vec vrátil, ako má v danej veci postupovať. Poukázal aj na komentár IURA EDITION k Obchodnému zákonníku a uviedol, že v danej veci nie je zrejmé, o aké skutočnosti Najvyšší súd opieral svoj názor a keďže uvedený názor necituje žiadne zákonné ustanovenie, z cit. komentára a z logiky veci vyplýva, že muselo ísť o ustanovenie zmluvy, ktorú súd mal k dispozícii a ktorú posudzoval. Mal zato, že úrok z poskytnutého úveru je odplatom za poskytnuté peňažné prostriedky a nárok na túto odplatu trvá od ich poskytnutia, až do ich vrátenia. Na záver poznamenal, že rozsudok Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 je rozhodnutím súdu v jednotlivéj konkrétnej veci a nie je záväzný pre rozhodovaciu činnosť iných súdov, a to ani na účely zjednocovania judikatúry, nakoľko nebol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí

súdov SR. Navrhol rozsudok v časti výroku (II.) zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť mu úrok vo výške 19,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.459,38 eur od 2.10.2013 do zaplatenia a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške uhradeného súdneho poplatku za podanie odvolania.

5. Rozsudok okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav vecí, správne ho právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v jeho napadnutej časti v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne a presvedčivé, na ktoré v celom rozsahu odkazuje.

7. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

8. Uvedený odvolací dôvod nie je daný.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením vecí je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

10. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalobcu, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého žalobcovi prináleží úrok z istiny iba do vyhlásenia splatnosti celého úveru. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR Obo 143/98 vo vzťahu ku ktorému odkázal na uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012, ktoré riešilo obdobnú právnu vec, t.j. nároku na dohodnuté úroky (zmluvné úroky), ktoré z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), že po splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V tomto prípade súd správne skonštatoval, že právny predchodca žalobcu X.X.XXXX zosplatnil tento úver a nakoľko žalovaná riadne a včas úver nesplácala, sa dostala so splácaním do omeškania, že žalobca po tomto dátume žiadal úroky z úroky, pričom súčasťou žalobcom požadovanej istiny a to tzv. celkové náklady úveru (také, aké by žalovaná splatila, keby úver splácala poctivo, to znamená riadne a včas) a že žalobca ich nemá právo ďalej úročiť, že v tomto prípade by išlo o tzv. anatocizmus- branie úrokov z úrokov, čo je zakázané.

12. Rovnako aj odvolací súd poukazuje na právne závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 z 30.6.2015.

13. Je potrebné dodať, že žalobca si vykladá oprávnenosť úroku zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatnení v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v prospech spotrebiteľa zakotveného v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák..

14. Z uvedených dôvodov bol rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti potvrdený ako vecne správny.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

16. Žalovaná mala aj v odvolacom konaní úspech, avšak jej trovy odvolacieho konania nevznikli a žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto stranám náhrada trov dovolacieho konania nebola priznaná.

17. Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).